

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Îngerul păcătos

Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDSEY, JOHANNA

Îngerul păcătos / Johanna Lindsey

trad.: Raluca Conțiu – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2902-9

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Îngerul păcătos

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

Capitolul 1

Texas, 1881

Prânzul... o oră sinonimă cu moartea în multe dintre orașele vestului. Nici acest oraș nu era diferit. Ora le indica celor care încă nu știau ce avea să se întâmple atunci când îi văzură pe ceilalți grăbindu-se să elibereze străzile. Un singur lucru putea cauza un asemenea exod în acel moment al zilei.

Prânzul... o oră lipsită de orice avantaj, fără umbre care să distragă, fără soare care să coboare și să orbească, înclinând balanța. Avea să fie o luptă dreaptă, după standardele zilei. Nimeni nu avea să se întrebe dacă bărbatul provocat ar fi vrut să refuze, nimeni nu avea să vadă nimic nepotrivit în faptul că fusese forțat să accepte. Un bărbat care trăia de pe urma pistolului său avea puține de spus în această privință.

Strada era aproape pustie acum, iar ferestrele ce o mărgineau erau pline de privitorii care așteptau să moară cineva. Chiar și vântul de noiembrie făcuse o pauză, lăsând praful să se așeze sub razele strălucitoare ale soarelui de toamnă târzie.

Dinspre nord se apropie Tom Prynne, cel care provocase duelul, deși acum își spunea Pecos Tom. Așteptase o oră după ce aruncase provocarea, timp suficient pentru a se întreba dacă nu cumva se grăbise de această dată. Nu, era doar agitația care îl tulbura înaintea fiecărei lupte. Se întrebă de câte dueluri avea să fie nevoie pentru a se simți la fel de calm cum arăta oponentul său.

Pe Tom nu-l deranja să ucidă. Iubea puterea și triumful pe care le simțea după aceea, sentimentul că era invincibil. Și teama. Doamne, iubea felul în care ceilalți se temeau de el. Ce dacă simțea și el puțină teamă înaintea fiecărei înfruntări? Merita, pentru sentimentele de după aceea.

Sperase într-o oportunitate ca aceasta de acum, o șansă de a-și reface numele cunoscut. Propriul nume, sau cel pe care și-l alesese, nu călătorea suficient de repede pentru el. Nimeni nu auzise de Pecos Tom atât de departe în sud. La naiba, uitaseră de el chiar și în locurile prin care trecuse, deoarece până atunci luptele lui fuseseră cu „nimeni” la fel ca el.

Dar oponentul său din această zi, Angel – nu avea nici o problemă în privința reputației care îl preceda. Unii îl numeau Îngerul Morții, și pe bună dreptate. Nimeni nu putea spune cu certitudine câți oameni ucisese. Unii afirmau că nici măcar Angel nu le știa numărul. Era renumit nu doar din cauza vitezei, ci și a preciziei sale. Tom nu avea o astfel de precizie, dar era mai rapid, știa asta. Și știa exact câți bărbați ucisese – un trișor la cărți, doi țăranoi și un ajutor de șerif care îi dăduse de urmă cu un an înainte și care voise să-l spânzure pentru împușcarea unui om neînarmat. Nimeni nu știa despre ajutorul de șerif, și era mai bine așa. Voia să-și facă un nume, dar nu dorea să-l vadă pe afișele cu cei mai căutați bandiți. Mai avusese și alte dueluri în scurta sa carieră, și fusese norocos că în jumătatea din ele câștigase prin simpla scoatere a pistolului, adversarul său fiind atât de înspăimântat de viteza sa încât își lăsase pistolul și renunțase la duel. Tom conta pe același noroc și în această zi, nu că Angel și-ar fi scăpat pistolul, însă spera să-l ia prin surprindere suficient încât să aibă timpul necesar pentru a ținti cu grijă, rămânând singur în picioare după risipirea fumului.

Era în oraș de numai două zile. Ar fi plecat mai departe dacă nu ar fi auzit că Angel sosise în noaptea dinainte. Era absolut sigur că nimeni nu-i pomenise numele atunci când sosise el în oraș. După ziua de azi, aveau să o facă.

Însă Angel nu era tocmai așa cum se așteptase Tom, atunci când îl împiedicase să plece din hotel în această dimineață. Se gândise că pistolarul avea să fie mai înalt, mai în vârstă, și nu atât de lipsit de orice emoție în fața provocării. Angel reacționase ca și cum nu i-ar fi păsat de rezultat. Dar Tom nu lăsase ca acest lucru să-l îngrijoreze.

Blocase calea celui alt bărbat, întrebând cu voce tare, astfel încât să fie auzit de toți cei prezenți:

– Angel? Am auzit că ești iute, dar sunt aici pentru a-ți arăta că eu sunt și mai rapid decât tine.

– Cum vrei, domnule. Nu te contrazic.

– Dar vreau s-o dovedesc. La prânz. Nu mă dezamăgi.

Abia după ce plecă, Tom își dădu seama cât de reci și de lipsiți de emoție fuseseră ochii lui Angel, ochi negri ca păcatul, ochii unui ucigaș nemilos.

Cu o înfățișare calmă, Angel aștepta să-și întâlnească competitorul. Stătea în mijlocul străzii, dar nu avea de gând să înainteze mai mult. Aștepta cu răbdare ca mai tânărul vânător de glorie să vină către el.

Nu-i puteai vedea furia dacă-l priveai. Ceea ce avea să facă era lipsit de orice sens. Nu era ca și cum ar fi ucis pe cineva care ar fi meritat asta. Nu-l cunoștea pe acest tânăr, nu-i cunoștea păcatele, nu știa câți oameni ucisese pentru a-și face un nume, sau dacă ucisese vreunul. Ura să nu știe.

Nu s-ar fi schimbat însă nimic nici dacă ar fi știut; ar fi eliminat doar regretul unui omor inutil. Dar majoritatea acestor căutători de glorie nu ar fi îndrăznit să înceapă cu el. Cei mai mulți ar fi avut câteva dueluri înainte de încerca să-și facă un nume, iar asta însemna că omorâseră câțiva oameni – foarte posibil, oameni nevinovați – pentru a da avânt carierei lor de pistolari. Angel nu regreta uciderea unor astfel de persoane. Se vedea ca un călău din acest punct de vedere, scăpând de lepădături ceva mai repede decât ar fi făcut-o legea, salvând poate viețile câtorva nevinovați între timp.

Faptul că avea un nume cunoscut era o binecuvântare și un blestem, în același timp. Îi scotea la suprafață pe vânătorii de glorie. Dar îi făcea uneori munca mai ușoară, deoarece unii dintre aceștia dădeau înapoi, ceea ce ducea la salvarea de vieți, de vreme ce el ura să ucidă oameni a căror singură vină era aceea că lucrau pentru șeful nepotrivit.

El era un mercenar. Asta știa să facă, și era suficient de bun pentru a trăi din așa ceva. Putea fi angajat pentru aproape orice slujbă, dacă prețul era corect, deși oamenii învățaseră să nu-i ceară să comită crime, deoarece astfel ar fi putut sfârși morții ei înșiși. El nu vedea nici o diferență între omul care apăsa pe trăgaci și cel care îl angajase pe acesta să o facă. În ochii lui, ambele erau crime, iar dacă Angel nu găsea o scuză pentru a-i ucide el însuși, îi preda pe mâna legii. Nu-și scuza stilul de viață. Și-ar fi dorit poate ca lucrurile să fi stat altfel, dar aici îl aduseseră circumstanțele. Și, deși instinctele îl îndemneau

să fie milos, urma crezul bărbatului care îl învățase cum să se apere cu pistolul.

– Conștiința are locul ei, dar nu într-un duel cu pistolul. Dacă ai de gând să tragi, trage pentru a ucide, altfel te vor vâna... într-o noapte întunecoasă, într-o alee dosnică – un glonț în spate, pentru că s-au măsurat cu tine o dată și știi că ești prea rapid pentru a risca să te înfrunte din nou. Asta se întâmplă dacă te mulțumești să-i rănești doar, sau vor crede că ești rapid, dar țintești prost. Pe aceștia din urmă îi vei mai întâlni pe stradă, iar asta e doar o pierdere de vreme și ține de norocul pe care îl ai. Ar fi păcat dacă glonțul destinat ție vine de la cineva pe care ai avut ocazia să-l ucizi o dată și nu ai făcut-o.

De trei ori ajunsese să fie aproape ucis de mâinile nelegiuitorilor înainte să învețe acest crez. De trei ori fusese salvat, nu prin eforturile sale, ci de către străini. Avea trei datorii, iar Angel nu era un bărbat care să se simtă confortabil îndatorat. Două fuseseră deja plătite, cea de-a doua destul de recent.

Venise în acest oraș sperând să își plătească și cea de-a treia datorie. Nu știa pentru ce fusese trimis. Fusese pe cale să îl caute pe Lewis Pickens pentru a afla, atunci când tânărul pistolar îi ieșise în drum. Îi știa doar numele, Pecos Tom. Cineva trebuise să verifice registrul hotelului pentru a afla acest lucru. Era străin de oraș, întocmai ca și Angel, astfel încât nimeni nu-i putea spune lui Angel dacă înfrunta un ucigaș sau doar un tânăr nesăbuit. La naiba, ura să nu știe. Nu căutase el lupta, încercase să o evite, dar nimeni nu se aștepta să o ignore, odată ce provocarea fusese lansată. Pecos Tom avea intenția de a-l ucide. Angel trebuia să se mulțumească cu acest adevăr pentru a-și înăbuși regretul.

Pecos nu se grăbea să înainteze pe stradă. Șase metri, apoi cinci. Se opri în cele din urmă la o distanță de trei metri. Angel ar fi preferat o distanță mai mare, dar nu era spectacolul său. Auzise că în est cel provocat avea dreptul să aleagă arma, putând chiar să nu aleagă nici una, să lupte cu pumnii dacă așa dorea. Lui Angel i-ar fi plăcut să-l poată bate pe băietan, să-i vină mintea la cap, în loc să trebuiască să-l omoare. Dar vestul nu oferea astfel de alegeri. Când purtai un pistol la șold, lumea se aștepta să-l folosești.

Jacheta din piele de oaie a lui Pecos era deja dată la o parte din drum, iar brațele sale stăteau pregătite pe lângă corp. Cu mișcări

lente, Angel își dădu la o parte mantaua galbenă. Nu-i privise mâinile, nici măcar pentru a vedea dacă tremurau. Îi privise în schimb ochii. Mai încercă o ultimă dată.

– Nu trebuie să facem asta. Oamenii de aici nu te cunosc. Poți pleca, pur și simplu.

– Las-o baltă, replică băietanul, relaxându-se acum, bănuind că lui Angel îi era teamă să se lupte cu el, că el era cel care voia să abandoneze duelul. Sunt gata.

Nimeni nu era suficient de aproape pentru a-l auzi pe Angel oftând.

– Atunci fă pace cu tine, domnule. Nu trag pentru a răni doar.

Nici Tom Prynne cel de douăzeci de ani nu trase doar pentru a răni. Își scoase pistolul mai repede, cam cu două secunde mai repede, tot timpul de care ar fi avut nevoie dacă ar fi avut răbdare să ochească mai bine înainte să-și caute gloria. Glonțul lui zbură peste umărul lui Angel, pierzându-se în țărână la capătul străzii. Impulsul lui Angel fusese prea rapid pentru a se mai putea opri, chiar dacă ar fi vrut, iar ținta lui avu o precizie mortală.

Tom Prynne își făcuse în cele din urmă un nume, deși nu avea să călătorească departe. Dar avea să se vorbească aici despre el un timp, iar epitaful lui avea să fie:

Aici zace Pecos Tom.

L-a provocat pe Îngerul Morții și a pierdut.

Groparul acestui oraș avea un ciudat simț al umorului.

Capitolul 2

Cassandra Stuart aruncă neatentă o bucată de lemn pe foc în timp ce trecu pe lângă șemineu. În cealaltă parte a camerei, felina își înalță capul și sâsâi deranjată. Fata zveltă îi aruncă pisicii o privire și ridică din umeri.

– Îmi pare rău, Marabelle, spuse Cassie, reluându-și plimbarea agitată. Obiceiul.

Atât Cassie, cât și animalul ei de companie erau obișnuite cu vremea mult mai rece din Wyoming, acolo unde Cassie crescuse. Aici, în sudul Texasului, unde era ferma tatălui ei, probabil că afară nu erau mai mult de zece grade, și erau deja în decembrie de câteva zile. O bucată de lemn ar fi fost suficientă pentru a alunga răcoarea din cameră. Cu două bucăți... Nu trecu mult până să se dezbrace în cămășuță și pantalonași.

Micul birou pe care îl evitase în ultima jumătate de oră era încă în colțul camerei, cu materialele de scris aranjate frumos într-un teanc, cu călimara deschisă, penele ascuțite și flacăra lămpii deschisă la maximum. Tatăl ei îi dăruise setul de caligrafie de modă veche de îndată ce sosise aici, în toamnă. Iar ea își scrisese cu fidelitate scrisorile, trimițând câte una sau două pe săptămână mamei sale – cel puțin așa făcuse până în urmă cu aproximativ șase săptămâni.

Însă nu mai putea amâna să scrie. Telegrama sosise târziu în această după-amiază.

DACĂ NU PRIMESC UN SEMN DE LA TINE IMEDIAT,
PORNESC ÎNTR-ACOLO CU O ARMATĂ.

Partea cu armata era o exagerare – Cassie așa spera. Dar nu se îndoia că mama ei ar fi venit, iar asta nu avea să fie de nici un folos. Tatăl ei cu siguranță nu ar fi apreciat acest lucru la întoarcere. Însă

tatăl ei oricum nu avea să aprecieze faptul că vecinii îi erau acum inamici, din cauza ficei sale băgărețe.

Cassie îi răspunsese mamei sale că avea să trimită o scrisoare a doua zi pentru a-i explica totul. Nu mai avea ce face. Dar sperase din toată inima că Pacificatorul avea să sosească primul, așa încât când avea să-i spună mamei sale ce făcuse, să-i poată spune cel puțin că rezolvase totul și că nu mai exista nici un motiv de îngrijorare.

Scoase un sunet asemănător unui geamăt, care o făcu pe felină să o urmeze la birou, pentru a investiga problema. Marabelle era foarte sensibilă la dispozițiile lui Cassie. Nu avea să se liniștească decât după ce Cassie o scărpina între urechi, asigurând-o că totul era în ordine.

În cele din urmă luă tocul în mână.

Dragă mamă,

Nu cred că vei fi surprinsă să auzi că m-am amestecat din nou în ceva. Nu știu de ce am crezut că aş putea pune capăt unei dispute ce ține de douăzeci și cinci de ani, dar asta e, optimismul meu infernal m-a lăsat încă o dată baltă. Până acum ți-ai dat probabil seama că vorbesc despre vecinii lui tata, familiile Catlin și MacKauley, despre care ți-am povestit după prima mea vizită aici.

Aceasta era a doua vizită a lui Cassie la ferma tatălui său din Texas. Fusese uimită, atunci când venise prima dată, văzând casa pe care acesta o construise cu zece ani în urmă. Era o copie exactă a celei lăsate în urmă în Wyoming. Chiar și mobila era la fel. Era ca și cum ar fi fost acasă – până ieșise afară.

Tatăl ei așteptase mult această vizită, însă mama ei refuzase să o lase să călătorească singură înainte de a împlini optsprezece ani, cu doi ani în urmă. Iar Catherine Stuart refuzase să pună piciorul pe pământul lui Charles Stuart în absența unei urgențe care ar fi implicat singurul lor copil. Nu-și văzuse fostul soț de zece ani, de când el plecase din Wyoming, și nu vorbise cu el de douăzeci, chiar dacă trăiseră în aceeași casă pentru primii zece ani de viață ai lui Cassie. Relația lor – sau absența unei relații – fusese singurul lucru în care Cassie nu încercase să se amestece. Oricât și-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel, părinții ei se disprețuiau unul pe celălalt. Însă Cassie

ii povestise mamei sale totul despre familiile Catlin și MacKauley atunci când se întorsese acasă, în primăvara anului precedent, și despre noua sa prietenă, Jenny Catlin, care era cu doi ani mai mică decât Cassie. La această vizită, Cassie o găsisse pe Jenny plină de melancolie, deoarece era la vârsta la care își dorea să se căsătorească, și se plânga de faptul că singurii tineri arătoși din regiune erau cei patru fii ai lui R.J. MacKauley, care erau, din păcate, inamicii ei de moarte.

Cassie își dorea ca Jenny să nu-i fi menționat pe bărbații MacKauley în aceeași propoziție cu „căsătorie”. Acest lucru o făcuse să se gândească că poate Jenny nu-i vedea în aceeași lumină ca mama și frații ei mai mari. Observase astfel cum fiul cel mai mic al lui R.J., Clayton MacKauley, se uita lung la Jenny în biserică, și cum tânăra roșea de fiecare dată când îl surprindea făcând acest lucru.

Probabil nu te va surprinde nici acest lucru, mamă, dar am reușit să implic și familia Stuart în dispută – cel puțin în cea care mă privește. Tata nici nu știe încă, dar sunt sigură că nu va fi bucuros când va auzi. Eu voi pleca în cele din urmă, dar el trebuie să trăiască laolaltă cu oamenii aceștia și după plecarea mea.

Înainte să începi să-l blestemi pentru că m-a lăsat să mă amestec, trebuie să-ți spun că nu a fost aici pentru a mă putea opri. De fapt, totul a început înainte de plecarea lui, la puțin timp după ce am sosit eu, dar s-a desfășurat în secret, ca o conspirație, iar după aceea tata a primit scrisoarea aceea de la omul din North Texas, cu care se târguiește de doi ani pentru cumpărarea unui taur premiat și care s-a hotărât în sfârșit să vândă. Nu-l blestema pe tata nici pentru că m-a lăsat singură și s-a dus după taur, pentru că trebuia să lipsească mai puțin de două săptămâni, iar eu am douăzeci de ani și sunt perfect capabilă să conduc ferma – atunci când nu mă amestec în câte ceva. În plus, a vrut ca și eu să merg cu el, dar l-am rugat să mă lase, de vreme ce începusem deja... ei bine, nu am cum să o spun altfel. Ce am făcut a fost să încerc iarăși să fac pe pețitoarea, dar din nefericire, de această dată am reușit.

Am reușit să-i conving pe Jenny Catlin și pe Clayton MacKauley că se iubesc unul pe celălalt. Și așa părea să fie, mamă. Au fost

atât de surprinși și încântați de uneltirile mele. A fost atât de ușor să-i aduc împreună și, după abia trei săptămâni, să-i ajut să plece la Austin, pentru a se căsători în secret. Din nefericire, în noaptea nunții au descoperit că nici unul nu-l iubea pe celălalt, că toată povestea de dragoste a avut loc numai în imaginația mea bogată. Se pare că am evaluat greșit situația, dar asta nu este ceva nou. Se pare că fac asta destul de frecvent, după cum bine știi. Desigur, am încercat să repar lucrurile. Am fost la ferma Catlin pentru a le explica faptul că intențiile mele au fost bune, chiar dacă greșite. Dorothy Catlin nu a vrut să stea de vorbă cu mine. Fiul ei, Buck, m-a sfătuit să părăsesc Texasul și să nu mă mai întorc.

Buck nu spusese lucrurile în acest fel, dar mama ei nu avea nevoie să știe despre cât de urât se comportase din cauza furiei, nici despre amenințările pe care le primise din partea familiei MacKauley, care chiar stabilise o dată pentru plecarea ei, avertizând că altfel ferma tatălui ei avea să fie incendiată. Nu avea nici un motiv să-i povestească despre cum Richard MacKauley îi ridica corespondența, spunându-i apoi că se pierduse, motiv pentru care nu primise nici o scrisoare de la mama ei în ultimele șase săptămâni, sau că o dată când ieșise din banca din Cully, găsisse melasă împrăștiată pe scaunul și podeaua trăsuri ei, sau că trei dintre angajații tatălui ei fuseseră intimidați și demisionaseră, inclusiv supraveghetorul său. Nu avea de gând să menționeze nici biletul strecurat pe sub ușa din față, care amenința că dacă pisica ei avea să mai fie prinsă afară pe pășune, avea să fie transformată în friptură.

Era mai bine ca mama ei să nu știe că Sam Hadley și Rafferty Slater, două dintre ajutoarele familiei Catlin, o încolțiseră în grajdul din oraș și o speriaseră de moarte cu purtarea lor grosolană înainte să-i oprească cineva, sau că de atunci purta mereu la ea pistolul ei Colt modificat, nu doar pe pășune, ca înainte, ci și la fiecare vizită în oraș, și avea să facă acest lucru în continuare, în ciuda amuzamentului arătat de orășenii din Cully.

Și mai cu seamă voia să evite să-i spună mamei că tatăl ei era plecat deja de câteva săptămâni și avea să mai întârzie cel puțin trei, deoarece taurul său premiat îl lovise, rupându-i două coaste și un picior. Era suficient să-i scrie: